

Когато Иванъ дошълъ предъ свѣтлитѣ очи на своя господарь, то господарьтъ го попиталъ:

— Що ти е, Иване?

— Тресе ме, дѣдо Любене!

— Попѣй ми малко.

— Не мога, дѣдо Любене.

— Пѣй, магаре, извикалъ дѣдо Любенъ и потеглилъ пицова си.

Иванъ запѣлъ:

Мо-ми-че, мо-ми-и-че,
Ер-ге-енъ дѣ-дѣ-вой-че,
Ка-ме-ме-но-пол-че!

Иванъ пѣлъ въ продължение на всичкото време, въ което дѣдо Любенъ обѣдвалъ или вечерялъ. И това се продължило чакъ до тогава, додето Иванъ не оздравѣлъ. Когато Иванъ оздравѣлъ, то дѣдо Любенъ му рекълъ:

— Никога отъ сега да не се подсмивашъ на болнитѣ люде!

Л. Каравеловъ.

